

Gheorghe Calamanciuc

Femeie a târziului

Poeme de dragoste

poemele mele de dragoste

Aceste poeme din Dumnezeu rupte-s, dragile,
Și înfloritu-mi-au, rugi de flacără, sângele.

Sunt ruptele din steaua ce-mi anunțase nașterea.
Din aerul, lumina ce zămislit-au pasărea.

Și din șoptitul ierbii, a pietrei mângâiere.
Din plâns brumat de toamne, tristețea când mă pier.

Sunt rupte din ninsorile ce m-au iernat și-albit.
Din vânturi ce m-au frânt când nu eram iubit.

Din așteptări tardive, în disperare arsele.
Din doruri ce-asfințitu-au, golindu-mi carnea, oasele.

Intrați semeți în ele, împărățiți-le!
Intrați sfioși în ele, suferiți-le...

femeie, suflete

Femeie, tu, suflete,
Ca visul pruncului, ușoară,
Te urc pe-o aripă de fluture
Și el, vrăjitul, ia și zboară!

cu mine vei fi veșnică

Cu mine vei fi veșnică. Doar cu mine.
Și nicidecum cu altcineva. Cu oricine!

Pentru că sufletu-mi pentru tine are
Leac de murire nevrednică, de uitare.

Cu mine vei zbura cel mai sus – tu să crezi,
Pentru că aripile-mi crescute-s din amiezi.

Și vei iubi cum alții nu pot nici în visare,
Pentru c-ale mele simțuri fioru-l sorb din soare.

Cu mine vei fi veșnică. Doar cu mine.
Și nicidecum cu altcineva. Cu oricine!

Dar spre a nemuri, leapădă-ți carnea și oasele,
Să te rezămislesc din cuvintele-mi,
nelutoasele!

târziu ne-am ne-murit

Trecând prin lacrima-mi de-atâtea ori,
Ai putea, femeie, nicicând să nu mori.

În fiecă vers, căzând în boală grea,
Mureai și tu în suferința mea.

Așa stând lucrurile, în clipele acele,
Ai trecut prin toate morțile mele.

N-ai cum să mai mori tu. Chiar nu poți.
Trecut-am amândoi prin aceleași morți.

Rămâi. A ta e mica-mi eternitate
A poemelor din această carte.

Pentru tine sunt scrise, femeie a târziului.
Fie ofranda-mi, de vrei tu, și fiului

Cel nenăscutul, din visurile noastre
Luminatu-ne-au care sub ceruri albastre.

Ale tale-s poemele, căci tu le-ai izvodit.
Târzie-mi ești. Târziu îți sunt. Târziu
ne-am ne-murit.

femeie a târziului

Decembrie moare ofticos în copaci
Și-un gol imens urlă-n văzduhul
străveziu.
Suspină târziul în vorbele tale
când taci
Și-n versul meu te naști dureros
de târziu.

Târziul hibernează în zilele
lungi...
Și-ai să revii – mi-e teamă –
o căință.

Femeie-a târziului,
când ai să ajungi,
Voi fi îngropat în suferință.

Decembrie suflă pe nări
disperarea.
Între cer și pământ –
doar pustiul.
Ah, mai suntem!...
Ne mai încape zarea:
tu, eu...
Și-ntre noi, sângerând,
târziul.

moartea-ntinerind

Își văduvesc ramul, iubito, castanii.
Pe urmele noastre îmbătrânesc anii.

Încărunțește promoroaca prin parcuri.
Farmaciile nu au pentru noi leacuri.

Pe trotuare adorm umed pâclele.
Crinul ne încarcă tot mai crunt tâmplele.

Vântul scâncește în pelinul putred.
Amurgul împietrește în ochiul nostru umed.

Ploile curg, curg... Închide, tristo, cartea.
În oase – tu nu simți? – întinerește moartea...

te previn

Te joci, femeie, cu moartea,
neiubindu-mă.
Ca zeii triști te vei stinge,
uitându-mă.

Pedepsită în cruzime dulce ești
Să nu poți, să nu poți decât
să mă iubești.

Domnul ți-a dat un suflet ca albina –
Numai pentru mine să-și expire
lumina.

Gură datu-ți-a de-asemeni cu osândă –
Doar de sărutul gurii mele
flămândă.

Ochi înmiresmați cu blestem
de laude –

Numai imaginea umbrei mele
să caute.

Te previn: cu moartea te joci,
neiubindu-mă.
Te vei stinge-n mâhnire de zei,
uitându-mă.

himera

Poeții lumii se tot plâng, invidioși,
lui Dumnezeu,
Că cele mai întoarse poeme de iubire
le-am scris eu.

N-am treabă!
Domnul de la-nceput știa
C-am să cânt o iubire
ce n-o mai pot avea.

Bănuiesc că, mai întâi,
Lui inima i-a aprins,
Coborând după-aceea
la mine în vis.

O izgonesc de-acolo și o trimit
în hume,
Ci n-o primește huma,
că e din altă lume.

Și-n loc să se ridice
la Domnu-n Univers,
Ea,
stranie himeră,
coboară-n al meu vers.

Și tot demonizându-l,
mă face iar a crede
Într-o iubire ce mă-nghite tot,
dar nu se vede...

colind durut

S-au așternut zăpezile tari
Peste inima mea și prin parcuri.
Răsăriturile tale în praguri,
de apari,
Sunt pentru mine cele mai dragi
leacuri.

Destinul ni-i pietros.
Asfințiturile

tot mai des se pun între noi,
 ruginoase.
 Și-atunci, cad peste ambii
 tăcerile
 Și-n ne-cuvinte murim, albind,
 în case.

Ferestrele s-au acoperit cu gheață
 și dor,
 Iar nopțile se lățesc viscolind.
 Am să mă prefac,
 cu tine-n gând de-am să mor,
 În cel mai durut de la facerea lumii
 colind...

făptura ta

Ca rana maternă, suferindă,
 Ca mirajul sărutului dintâi,
 timidă –
 Când zorii s-or închide
 pe pleoapele-mi de lămâi,
 Îmi vei sta și tu la căpătâi?

Vino,
 de nu ți-e frică.
 Așa cum ești, târzie, mică,
 Slobozindu-mi sufletul gălbui,
 Tot atunci voi inspira
 făptura ta
 în locul lui...

noiembrie, singur

Un soare spasmodic pe străzi
 leșinând.
 Și arborii-și caută umbra pierită.
 Tot mai mult mă-ntunec, femeie,
 văzând
 Cum ți se topește ființa smerită.

Cum se ofilește în ochii tăi
 surzi
 Caisu-nflorit, scuturându-se.
 Cum te chem cu sufletul, și tu
 nu m-auzi,
 Pasul tău fără fiori îndepărtându-se.

Și-n aceste clipe, mâncat de vânt,
 cerul
 Ne scuipă-n bucate, ne plouă în vis.
 Și iar te văd strivindu-ți, pe furiș,

misterul
Din cuvântul nespus, din surâs...

noiembrie, blând

Azi, șase noiembrie, blând,
Am scos cheia din broască
și surd
Îmi mușc auzu-așteptând
Pașii tăi pe scări
să-i aud.

După geamuri e soare netot.
Ah, cum aștept ploile
Să-mi spele creierul, iar vântul
să mi-l zdruncine tot,
Pân' or veni miresele,
ninsorile!...

Tace telefonul. Nicio ureche
Nu vrea să se-mpută
Cu glasul meu pierit.
Sunt o haină veche,
Tristă și slută,
Pe care dragostea ta
a spălat-o mereu și cârpit...

spune-mi, lacrimo, tu

Dureri de cap îmi gâtuie suflarea.
Mă desprind de pământ. Sunt
al nimănui.
Omături negre se întind cât e zarea
Și-s mărunț, c-aș intra și-n gaură
de cui.

Nu mai cern fulgii, doamna mea târzie.
Văzduhul miroase a gunoaie pierite.
Gândurile mi-s încâlcite. Scrie-mi
pe-o hârtie
Ce trebuie să fac de-acum înainte.

Cui se cuvine să-i întind respectuos
mâna,
Cui să-i întorc spatele, supărat,
ca dușmanului.
Pe cine trebuie să-l aștept întruna,
Și pe cine
doar la asfințitul soarelui.

Spune să-mi notez: de câte ori pe ceas
Să te strâng în brațe și să te

sărut,
 Când să-ți vorbesc de dragoste
 în glas
 Și când, în muțenie, să te iubesc,
 durut.

Spune-mi tu, lacrimo, în ce zi,
 în ce lună
 Mai ușor e – murind, ne-murind? –
 să te părăsesc ?
 Când cerul e mire ori când plouă
 și tună,
 La mormântul sufletului meu
 să-mpietresc?

logodnică

Nu sunt sigur că-n toamna asta posacă
 Aș putea scrie un poem tandru, să-ți placă.

Privește: pân' la Dumnezeu s-a ridicat negura.
 Mâna-mi tremură-a prăpăd ținând lingura.

Galbenul bolnav a umplut pădurile.
 Pe pagini de-album sucombă-amintirile.

Văzduhul miroase a melci bătrâni, pieriți.
 Bătrânii lângă sobe se sting pe rând, smeriți.

Deasupra câmpurilor roiesc sinistru ciorile.
 Înfiți în geamuri ochii visează iar ninsorile.

Ah, iartă-mă, târzio, bănuitoare doamnă, –
 Și în acest poem mă logodesc cu-o toamnă.

cățărat pe-o stea

Numai gândind la tine, cerurile se deschid
 Și stelele lor în sângele-mi se aprind.

Vezi tu, femeie, că mai sunt romantic
 Purtat de-acest pământ sinistru-enigmatic?

În acest oraș unde put străzile
 Și-unde mă strivesc în troleu obezele?

Vezi tu că și sentimental mai sunt
 Pe-această limbă înstrăinată de pământ,

Unde-oploștii și-au săpat latrinele,
 Leproșindu-ne pe vecie mormintele?

Ce interes ai tu să-mparți pâinea, văzduhul
Cu un visător hrănindu-se cu duhul?

Cu unul ce scrie pe frunza castanilor
Suferințele neamului, enigmele anilor?

Și care chiar acum, vorbind cu tine-n vers,
S-a cățărat pe-o stea din Univers?!

trezește-te

Trezește-te! Eu sunt omul ce-n sine te-a zidit,
Încă-nainte, în pânțele, de-a te fi zămislit.

Aromele corpului tău cu unduiri argintoase
Mi-au crescut în carne, mi-au înflorit în oase.

Sorbindu-ți mersul înnebunit de grație,
Îmi înmuguresc neuronii, porniți spre putrefacție.

De la un timp, nu înflorești când apar în prag.
Petalele buzelor nu-mi mai șoptesc că-ți sunt drag.

Ochii-ți nu mai dumnezeiesc aerul ce-l respir.
Nu mai observi când te condamn, când te admir.

Trezește-te! Eu sunt omul ce-n sine te-a zidit
Încă-nainte, în creieru-mi, de-a te fi-nmugurit...

așteptarea clipei

În odaie aerul e cu noduri
Și-i amar ca pelinu-n
pustie.
O liniște coboară din poduri
Ca-ntr-un depozit uriaș
de sicrie.

Șvabii-n bucătărie,
la libertate,
Fac cină copioasă, iar eu
Sărac și strivit între pagini
de carte,
Uit tot mai mult de Dumnezeu.

Hai, femeie, cu gură ca pruna
Din pomii Edenului,
vorbitori,
Vino să privești prin perdele
cum luna
Iese-mbăiată din nori.

Frigul îmi pune plumb alb
pe pleoape.
Și-atâția curenți mă trec,
pustiitori...
Aștept clipa, o aștept
să mă-ngroape
În brațele tale tot mai mici
de fiori...

sclav anonim

Cu ispitele trupului tău de lozie
timidă
Aș scrie-un poem în această iarnă
toridă.
Atâția curenți fierbinți îmi ard
cugetarea,
Că pot aprinde cu ei oricând
zarea.

Clipele, fără tine, sunt posace
și slute.
Cuvintele ce nu te-ajung
sunt mărunte.
Respirația pixului când îți scriu
numele
E dulce ca izvorul ce luminează
fântânile.

De-aceea îl las să-nflorească
hârtia,
S-o frigă cu patimi, zbatându-și
făclia.
Roagă-mă să las cafeaua – ah,
robu-i mereu! –
Și capul aprins să-l culc
pe umărul tău.

Bocească târziul
în poemele mele
târzii.
Sclavul tău în ele rămas-am.
Ci nu voi, nu voi ca să știi...

pericol de înec

Continuu să scriu poeme triste
Pe file de singurătate.
M-am împăcat – în odaia-mi
să nu existe,
Decât umbra-mi ruptă-n
jumătate.

Din pereți vin acorduri de bocet,
 stridente.
 În oglindă mi-e chipul strivit.
 Sarea prinde mucegai
 în alimente
 Și aerul, ne-ajungând în plămâni,
 e pierit.

Trece timpul prin mine
 lătrând sec.
 Și clipele, în răstimpuri,
 împietresc.
 În flacăra ne-cuvintelor aș putea
 să mă-nec,
 Dacă mi-aș spune că te mai
 iubesc...

rugă pentru uitare de noiembrie

Noiembrie încalecă după geam
 vântul.
 Și plopul mahmur frunza-și
 scuipe...
 Acum când e gata să mă-nghită
 pământul,
 Acum, femeie, mă uită.

Aruncă-n foc scrisorile-n care
 Îți cerșeam iubirea ca un idiot
 Și cu sufletul intrat
 în sărbătoare
 Mă zvârcoleam în pânțele-ți
 tot.

Aruncă din ele cuvintele
 toate,
 În care, topit pe sânii tăi de vis,
 Ca un condamnat scăpat
 la libertate,
 Îți sorbeam enigma din
 surâs.

Dorul din buze-ți sorbeam,
 nesupusul,
 Și floarea din ochi,
 blânzi mințindu-mă.
 Teme-te de Domnul,
 de mai crezi într-însul.
 Aruncă scrisorile. Cruță-mă.

Noiembrie paște prin parcuri,
aiurit,
Negură de pripas și slută.
Acum când încep și eu să uit
că te-am iubit,
Acum, femeie, mă uită.

soarele, fără dragoste

Peste orașul ăsta ce pierе murdar
Pe-o plapumă de muști amorțite,
Au căzut omături, și tu
nici măcar
Nu mă miști dulce
cum făceai înainte.

Că mă visezi cum, mire tinerel,
Prindeam buzduganul pe
degetul mic,
Cântându-ți sub geam un gazel,
În care eu te iubesc, iar tu –
doar un pic.

Troiene pietroase au încins
trotuarele
Și pași neașteptați creieru-mi
spintecă.
Când am să mor de dragul tău,
soarele
Nu va putea răsări nici în zi
de Duminică.

argheziană

N-am vrut să pleci, să știi, în seara ceea.
În ochii tăi stinși în adânc plânga
nu doar femeia,

Ci anii câți au fost se căinau tăcut
Din clipa de lumini de când
ne-am cunoscut.

În felul cum îți potriveai ciorapul
Și ai închis, privind în gol, dulapul,

Am înțeles că iar m-acopăr nopțile
Și din pustie-și vor culege smolile.

Nu te-am oprit. Și ușa suspinând se-nchise.
Și-n disperarea tresărind ce mă cuprinse,

Am hohotit sinistru, dându-mi seama

Că nu-ncepea, ci se sfârșise drama

Acelui mers cuminte și atât de sigur –
Mereu cu tine-alături și atât de singur...

ce crunt, misterul

Ce darnic și frumos mă torturezi cu zâmbet.
Ce fin îți e piciorul cu care-mi calci pe suflet.

Ce luminoși ți-s ochii ce mă privesc cu ură.
Ce dulce ți-e ocară ce-ți iese-acum din gură.

Ce grațios ți-e brațul pe care mi-l refuzi.
Ce-ncântătoare-urechea cu care nu m-auzi.

Ce unduios ți-e părul ce nu ți-l mai mângâi.
Ce crunt îți e misterul, tu, chinul meu dintâi...

cine-ți păzește visul?

Aici singur, singur, la “Nufărul Alb”, înconjurat
De multă lume opacă și un cer tulburat.

Câteva salcâmi și molizi, după proiect, frumoși,
Trei nuci despuiți și câini prietenoși.

Până acum, geloaso, n-ai motiv a te teme –
Mă îndrăgostisem de-o tufă de crizanteme,

Dar n-am să mă iubesc cu ea, poți fi sigură, –
O curtează-un vânt de toamnă și nu-i singură.

La cine mai surâd acum ochii tăi ca pruna?
Pe cine mângâie mâinile-ți albe ca bruma?

Cu cine-ți legi sărutul – să te ferească Domnul! –
Cine-ți păzește visul când, hoț, te fură somnul?

să-ți trimit lacrima

La o oră a dorului de repaus ajuns,
Înduioșat de plecarea ta, am plâns.

Nu-mi văzu nimeni slăbiciunea, la sigur,
Decât un păianjen spânzurat de tavan, singur.

La biserica din deal, bocea în ritmuri toaca.
După geam înflorise pe salcâm promoroaca.

Era o dimineață scundă și pe trotuar
Se mișca o lume netunsă, mortuar.

Și atunci din ochiu-mi se prelinse, grea,
Altă lacrimă și mă-ntrebai: n-ai vrea

Să ți-o trimit într-un plic, fierbinte,
Să te ascunzi în ea, ca înainte?

e târziu

Târzio, tu, în sângele-mi tot e târziu.
Vorbele ce le taci îngână-a pustiu.

Mângâierile-ți – flori ale milei, iodate.
Răspunsurile-mi la ele, mereu întârziate.

Din inima ta, grăbiți, se duc cocorii.
De plecarea lor târzie, mă strivesc norii.

În sufletu-mi, târzio, e și mai târziu.
Nu-mi amintesc numele, uit să mă știu.

Țin minte doar că-ntr-un poem tremurat
Ne ascundeam amândoi într-un distih rourat...

gelozie

Era un vis: într-o grădină-basm, ca Edenul,
Pe genunchi străini și lacomi, îți scoteai sutienul.

Că mă frământ de-atunci ca pe rug – vai mie! –
În convulsii, sufocat de gelozie.

Și astă noapte fu de-a dreptul abisală –
Mi se-arătă iar visul din noaptea cea fatală!

Și-mi împietri sângele văzându-ți dimineată
În irisuri tipul ce te sorbea în brațe.

Seara, în neștire, atingându-ți sânii,
Nu mai zvâcniră ca-nainte, păgânii.

Și gura-ți cu fioruri, fierbinte, tremurată
Nu-mi mai șopti descântecul ca altădată.

Atunci plecai în lume să dorm pe măcăcine.
Dar peste-o zi, bătrân de-un veac, trăgeam la tine...

întoarce-mi cuvintele

Mi s-au terminat pentru tine cuvintele.
Nu-mi mai devorează sângele ispitele.

Mă sting ca un rug peste care-au aruncat
Pământ surd, de tot graiul secat.

Atinge-mi, rogu-te, pleoapa-mi fără gene,
Vreau să mai trăiesc acele clipe supreme,

Când mângâierile tale de floare
Mă luminau ca dulcele din soare.

Gândurile cu fioruri toarce-mi-le.
Cuvintele pentru tine întoarce-mi-le.

bucurie stranie

În această dimineață de duminică, alburie,
Simții, înfiorându-mă, o stranie bucurie,

Văzându-ți părul pe pernă răsfirat ca argintul.
Când te-a viscolit, femeie, așa ticălos timpul?

Eu îți văzusem demult tristețea suspinând
În irisurii-ți tânguitori, pălind blând.

Dar mângâierile-ți mirosind a crin înflorit,
Nici prin gând nu-mi trecea că-ai mai îmbătrânit.

Ah, dimineața asta cu lumini de mărgărint,
Cu bucuria-mi pentru păru-ți răsfățat în argint!...

respirația poemului

Nu mă privi ca pe-un mucenic
de mucava –
Prin mine doar te-ai mai putea
salva.

Fără versu-mi,
os ești învelit în petică.
Ți-am mai spus-o: cu mine vei fi
veșnică.

Verbu-mi
e mântuitorul ce-l aștepți, ceresc.
Doar prin el,
șansele nemuririi tale cresc.

Cum stai așa,
cu păru-ți vălurând pe pernă,
Tu-mi ești respirația poemului meu
eternă.

goi

Crinul iubirii din osul meu
se-ofilește.
Umbra ta, lunecând pe-alături,
îmbătrânește.

Bocește iarba ce-o calci,
de-o calc și eu.
Nu ne-ar face o ființă
cum am fost
nici Dumnezeu.

Uite-așa,
încărunțiți în înstrăinare,
Ne vom trece din această lume
fiecare.

Pășind pe cioburi de amintiri
amândoi.
Goi de iubire. Și de ură așijderea
goi...

iubire, pelinule

Te-am ascuns într-o stebă amară
de pelin.
Sunt plecat într-o mâhnire.
Nu știu de mai vin.

Nu ofta disperată. Rabdă
cuminte
Cât mai vâslesc prin mâhnirea-mi
fierbinte.

Până când sufletu-mi părăsi-va
regretele
Vechi ca ruinele, tari
ca peretele.

Cineva, lăptos la cuvinte,
arătarea,
Ar putea să-ți spună să părăsești
ascunzătoarea.

Rezistă, femeie. Und' te-am ascuns
să rămâi.
Pelinule de pe urmă. Iubireo
dintâi.

culorile tale

Fă-mă să mai am vise, femeie.
Mi-ar plăcea să visez
curcubeie.

În care să descopăr de fiecare dată
O culoare din ființa ta
înlăcrimată.

Bunăoară, galbenul –
o amurgită zare
A surâsului tău trist de lumânare.

Albastrul de-aprilie ce-l regret
că nu-i
În ochii tăi tremurători, căprui.

Sau roșul bujorilor din grădina
noastră
Ce nu-ți mai înflorește-n obrazul
de iască.

Fă-mă să visez curcubeie
până-n zori.
Dar nu fără culorile ființei tale,
fără culori.

departe

Când îmi albăstreai cândva inima,
crăpau invidioșii.
Acum pășești pe respirația ei
cu papuci roșii.

Mirată urechea-mi auzindu-ți
cuvintele
Numai gânditele, tăcutele
ca mormintele.

Încărunțesc ochii-mi
văzându-ți privirea cum se
Oprește pe chipul meu,
asprindu-se.

Depart-ți sunt ca un gol
din care-ți vin
tristețile.
Depart-mi ești ca un cer
sub care-mi pier
poemele.

fatalitate

Ești o fatalitate sub un cer
enigmatic.

În tine iarna are miros
primăvărat.

Iar primăverile răcori au
de gheață.
Surâsu-ți înflorește-n venin
și dulceață.

Dezgolit, sânu-ți ispită e, sfidare,
ce vrei.
Sunt și chemare, și-străinare
ochii tăi grei.

Mă sinucid în uimire
când răsari în poeme.
Că nu-mi răsari când te cheamă –
când nu vor
să te cheme!

vers crescut

Versu-mi nu-ți mai calcă pe suflet,
tremurat.
Privește-l, simte-l cum se naște
curat,

Cum se-mlădie spre sufletul tău,
ca spicul.
Pier speriați în calea-i
banalul, nimicul.

Se-ngrozesc la vederea lui fariseii
sterpi.
Renegații se ascund în peșteri
cu șerpi.

În Basarabia,
toată scursura fără Dumnezeu
Are alergie de lepră de la versul meu.

De-aceea, femeie, tristă lozie, hai
Lasă-mi versul tremurat
ca un pai

Să-ți calce pe suflet ca pe timpuri...
Hristoase!
Zici că-l ai crescut și în carne?!
în oase?!

mireasa

Între noi – o mireasă moartă
și plânsă.
E dragostea noastră târzie și stinsă.

Uite-o cum stă cu ochii închiși
în adâncuri,
Departe de orice sărbătorite
nimicuri.

Uite-o cum mâinile-și ține pe piept,
înțepenitul.
Să-și fi mângâiat ele vreodată
iubitul?

Uite picioarele-i de școlăriță
împreunate cuminte.
Câtă neprihană e-n ascultarea lor,
Doamne Sfinte!

Dar, uite, și buzele-i ce surâs
împietrit-au de floare...
Ce caută-ntre noi,
doi morți,
mireasa asta-ncă vie oare?

cobori, urc

Umblu spânzurat de piciorul tău mic.
Lângă tine, suferința mi-e nimic.

Cancerul uitării mi-a pierit trecutul.
De ființa ta sunt greu. Ca lutul.

Ochiul tău mă otrăvește cu iubire.
Încolțesc în tine întru zămislire.

Serile-mi de vară leneș-transpirate
De enigmele-ți sunt încărcate.

Umblu spânzurat de piciorul tău mic.
Când cobori în mine, eu mă tot ridic.

să-mi plângi la creștet

M-oi duce, pe-omături împietrite,
într-o iarnă
Cu aer tare, țepos, de mărăcine.
Femeie, târzio, tu, nu-ți fie teamă –

Chiar să vrei, n-am să te pot lua
cu mine.

Cine-mi va mângâia bulgării
pe mormânt,
Acoperindu-i cu sarea ochiului?
Cine va descoperi în zori
că nu sunt?
Cine mă va scoate din muzeul
albumului?

Nu te iau, lumânare, tu, plânsă.
Mă voi duce singur
(ah, mă vor duce!),
Vor coborî pâclele, zarea va fi
stinsă,
Când m-or legăna pe frânghii,
sub cruce.

Să-mi plângi la creștet. Bocetul tău
să-mi arză ca văpaia auzul
împietrit!
Apăsat în adâncuri, strivit
sub lutul greu,
Să mă-nsenin o clipă, că am plecat
iubit...

Un desen!!!

în stil păgân

Femeie, biserică a sufletului meu, tu,
cu zâmbetul tău
obrazul mi-l spăl la rugăciuni matinale.
Cu mâhnirea ochilor tăi îmi aburesc inima
la rugăciunea de seară.

Respirația ta de zefir sărutând florile
o simt înfiorându-mă și-n cele mai tainice vise.

Iată-mă-s mereu prosternat în fața icoanelor tale:
surâsul de vrajă ocultă,
smerenia de tămâie a privirilor,
mângâierea de fluture roz a mâinilor –
toată, toată biserică a sufletului meu
atât de rătăcit și atât de nedrept cu tine,

până la ceruri iertătoare, femeie, târzio, tu...

scrisoare

Am făcut o ordine deplină după plecarea ta.

Dicționarele ce le consultai tu mai des
le-am pus pe raftul din spate, să nu-mi amintească
de mișcarea lumânărilor mâinilor tale
vorbitoare de reproșuri mai mult.

Volumul lui Bacovia,
de unde-ți culegeai, palidă, regretele,
cu violet încercându-te,
l-am dat la anticar.

Mă rugai mereu să-ți citesc "Decembre".
Te-nrouai straniu,
că nu-s capabil să scriu o piesă ca asta – ziceai,
am să-miucid cititorii cu imaginile mele-mpuțite
de peșteri și melci galbeni, striviți etc., etc.

Caietele studentești cu notițe ți le pun la vedere –
treci și le ia cu prima ocazie –
mi-amintesc de nopțile tale stridente,
cu cafele nervoase ce-mi striveau somnul.

Am făcut ordine deplină-n casa noastră,
unde ne-am întomnat visele
de cum am intrat în ea ca-ntr-un blestem...

cădere de stea

Eram astă-noapte spânzurat de-o stea.
Treceau cârduri de rândunele cu aripi sclipitoare
și cântări de toamnă răscoleau văzduhul,
arborii pieziși.
Și-atunci, după orizontul verde,
apăruși tu, femeie, cu fruntea-ți de tristă-aristocrată.
Mâinile tale erau două ramuri de zarzăr înflorit,
la capete, cu scoici de argint respirând.
Nu puteau ajunge la mine crengile tale de dor.
Trebuia legănat.
Trebuia cineva să-mi facă vânt spre ele.
Vidul din juru-mi respira aer mort.

În zori,
plutind prin aerul răscolit de suspinele mele,
apăru Iisus.

"Lasă-l, îți zise.
 E un ied bătrân, suferind...
 Floarea aprinsă din ochii tăi
 nu-l mai poate-nflori.
 Și lumina-ndulcită a scoicilor tale de dor,
 așijderea".
 Steaua se prăbuși peste mine, spărgându-se.

Peste cioburile ei, mai cade, sonoră,
 lacrima ta.

ascunzătoare

Te-am căutat în nisipuri arse –
 nu te-am găsit.
 În toamna-argintoasă-a pădurilor,
 în solemnitătea de marmură-a zăpezilor.
 Nu erai.

Te-am strigat în gura pietroasă-a genunii,
 în dansul țepos al vânturilor – nu m-auzeai.
 Te-am chemat când se trezea, de dor, frunza,
 când adormea, de zbor orizontal, pasărea.

N-aveai cum răspunde –
 te-ascunseseseși în creierul meu mic.

pentru că uit

Uit vorbele pe care ți le-am pregătit
 înainte de naștere.

Ele trebuiau să te-nmugurească
 în orele de scaldătoare, roze,
 să te-nflorească
 în clipele de-nălțare către inima mea.

Ele trebuiau să te pârguiască
 în nopțile albe,
 răsfirate peste leagănul pruncilor noștri.

Uit vorbele, uit.
 Năruite-s în tăceri vineții
 și de-atâta nerostire,
 în pătucul cu piroane-al gurii mele arse
 s-a culcat și-a adormit moartea.

gol

Leagănul visului meu roz
 s-a oprit la miez de noapte albă.
 După geamuri
 țipă toamna umed și miroase a gol
 de șoareci înghețați.
 Disperarea
 s-a încălțit în păianjenul perdelelor
 și-o oră inexistentă spânzurată e
 de pendulă.

Ce poți să aduci tu, femeie-a târziului,
 în acest gol lunecos
 cu un capăt în ceruri
 și altul
 în inima mea?

descântec

Dimineți păcloase mă scot din casă-aiurit.
 Străzi înguste îmi rumegă târșăit pașii.
 Și-i atâta păcăleală scămoasă
 în gânduri!

Vino, femeie, de-mi sprijină inima.
 Nu vezi că lumina ochilor
 în iarnă îmi trece?
 Nu auzi cum alunecă pantofii-mi alcoolici
 prin pâcle și bezne
 ochiul clătînându-mi-1?
 E tare mult pân' deseară, dar
 o veșnicie până la prânz e.

Degradă, femeie-a târziului, tu,
 am să încep numărul zilelor de la capăt
 spre anii tinereții mele terfelite.
 Și-ai să mă lași, rugu-te,
 să-mi pice lacrima pe pânțelele tău roz...

Acesta-mi va fi descântecul,
 ultimul,
 la acest bizar început
 de mileniu.

plouă cu frig

Ce frig mi-e în suflet!
 Până să-mi doinească cu urât pe-acoperiș,
 ploaia-mi trece prin creier,

surd, îmi devorează plămâni,
 pascăndu-mi inima trist și-adormit.
 În fața-mi,
 Maica Domnului cu pruncul în brațe
 prinde în palme pulbere de liniște umedă
 și-i atâta plictis între pereții desculți!

Vrei să adormi?
 Vrei să mă lași treaz
 în lumea asta beată de orbire?
 Nu. Mă adormi pe mine întâi cu
 respirația ta de greier,
 limpede,
 legănându-mă, legănându-mă,
 și mă cheamă
 în somnul tău secetosul de vise.

Plouă cu frig trist.

aripi

Nu putem, femeie,
 avea aripile aceluiași zbor:
 când începusem să cobor în noapte,
 ieșeai în plină zi tu.

Fii cuminte și privește-ți aripile:
 au mărgăritare pe ele
 și-s tivite cu surâs de crin.
 Privește-mi aripile:
 vânturi urgisite le cutremură,
 asfințituri umede le acoperă...

n-am fost. sunt

N -am fost flămând de moarte nicidecum
 ca-n zilele astea când
 îmi acopăr sufletul cu umede foi și
 ploi morbide de-octombrie
 îmi spulberă văzul.
 N-am fost flămând nicidecum așa
 de-amurguri spânzurate în arbori bolnavi.

Sunt flămând și de-o moarte, femeie.
 Acoperită-n văzul lumii
 de lacrima ta.

motiv de mirare

E seara de joi,
dar până duminică am să mă sting de tristețe.
Două zile mă despart de nemurirea mea.
Pentru că-s mort înainte de naștere.

De-aceea, femeie mereu întârziato,
ar fi mai bine să vii,
pe stele călcând,
în noaptea de sâmbătă.
Să te furișezi pe lângă Ursa-Mare
și cu primul luceafăr de dimineață
să pătrunzi în casa mea înnebunită
de melancolie.
Apoi să plângi ca să te pot ierta
în palmele-mi arse de dor.

Domnul trezitu-s-a, va zâmbi a mirare,
că ne vede goi și
cu ochii plini peste margini
de vise.

fără lacrimă

Am să alunec degrabă
în ninsoarea de putregai a unui timp
încremenit.
Zorii vor bate-n ferestre cu-amurguri
și se va face pace între iubire și ură,
între floarea cireșului
și indiferența umbrei de păianjen.

Ochii tai mi-or căuta imaginea prin sertare
iodate,
pe file de-album castrat de memorie.
Și-ai să mulțumești Domnului, că ploile cern
toamne,
fără lacrima mea.
Că amiezile viscolesc,
fără lacrima ta...

joc de madrigal

E miercuri azi și
până la întâlnirea noastră de mâine,
hai, femeie dintr-un târziu de stea coborâtă,
să murim amândoi:
tu ascuți lumina de-afară hrănindu-se
cu ploaie melancolică,

eu voi face la fel;
 tu-ți păcălești regretele
 în stradă-aruncându-le,
 eu voi face așijderea.

Va fi un joc frumos și trist –
 prea frumos să fie și trist
 și prea trist să nu fie frumos...

adormirea iezilor

Aseară,
am avut senzația ultimei nopți de mileniu.
 Îți sărutam mâinile,
cu tristețea despletindu-se peste noi.
 Îți mângâiam părul,
șoaptele tale-nmărmurind clipa.
Respiram amândoi aer amăruit,
tremurat.

Iezii din noi adormiseră.

marți matinal

Floarea vișinului de la geam născându-se
 fără floarea ochilor tăi,
 împrăștie în aer mahnire de mai.
 Acest marți matinal
 mă tremură a prăbușire.
 Ce aproape, ce aproape –
 petale desfăcute în alb rourat!
 Zorii reci înmuguresc soare cald.

Și-atâta pace-i de floare-n casa noastră
 lăsată-n paragină de tăceri!...

refuz

Mileniul trei
 refuză să moștenească de la mileniul doi
 cuvintele de dragoste.

Ce ne vom spune, femeie, după ultima zi
 a acestui veac asfințit?
 Crezi c-am să te las să-mi porți inima
 prin constelații,
 să mi-o trezești
 cu roua stelei din ochiul tău dulce,
 fără cuvinte? fără cuvinte?!

acoperă-mi

Acoperă-mi văzul
cu ochiul tău negru,
aprins.

Acoperă-mi gura
cu sângele înflorit și dulce
al buzelor tale.

Acoperă-mi tristețea, femeie.
Că-mi plouă în nervi,
despotic, cu flăcări îmi plouă în nervi
până să aud de Dumnezeu...

noi, trei

E posibil să ningă
și la miezul de noapte acest,
dornico, tu, de suspinele mele
cu ne-pauze lungi.

Se vor acoperi drumurile largi
spre ceruri.
În păduri păsările se vor ascunde-n
troiene. Și vom fi trei,
multă vreme-n trezie,
dar cu sufletul plin de cerul nopții
lins de luceferi.

E posibil să ningă. Dacă dorești tu,
e foarte posibil să ne-ngroape
albul delir de omături.
Ca să rămânem, în sfârșit,
doar noi trei:
eu, tu
și târziul între noi
sfășiiindu-ne.

s-a spart lumina

S-a spart lumina în ochiul tău.

Culegător de noroace părăsite sunt,
femeie ruptă din visu-mi,
îmbătrânitu-a care
până la nașterea ta, păpădie mahnită.
Când au încărunțit zorii
pe tâmpla ta de porțelan?

S-a spart lumina în ochiul tău
negrăitor.

nedumerire

Fă-mă să înțeleg, rogu-te:
de ce nu-nflorește, fericit, cerul,
când umbra ta palidă,
trecând prin surâs de omături,
alunecă-n casa-mi cu văzduh rece
și rupt în bucăți?

Fă-mă să nu mai am
această nedumerire despotică.

lacrima

Ah, lacrima
urcând cu expirația ta
tot mai galbenă, spre tremurul ochilor
plutind în ierburi cu rouă...

Mă cutremur brumat,
sfâșietor pătrunzând
prin sângele tău obosit,
prin lacrima-ți cu tristeți tănuite.

Nu s-a ascuns în ea, mahnit,
Dumnezeu?

nostalgii

Nostalgic,
zborul pasului tău presurat
cu perle grațioase.
Nostalgică,
lunecarea mâinilor tale cu piele
visătoare
peste corpu-mi treierat nostalgic
de-asfințituri.

Nostalgice,
amiaza și-amurgul
privirilor tale-nălțate spre El.

Nostalgic,
și surâsul tău frânt
spre repausul negru...

de mort

De mort
e deschiderea florii
în văzul tău palid.

Aducătoare de iluzii e orice
încercare
de-a mă renaște în tine,
de-a mă zvârcoli prin mătasea
fierbinte
a pântecelui tău.

De mort,
asfințitul din ochiul tău întors
spre rugăciunea gurii mele-mpietrite.

înălțarea de pe urmă

Cerul își scutură frunzele peste visarea mea.
Amurgul țese în juru-mi umbre sângeroase
de regrete.
Mă zvârcolesc în absențe.

Vino, femeie, și picură-ți mângâierea
peste gândul meu despletit.
Ar putea fi cea de pe urmă-nălțare
a dorului tău către mine.

pendula

Orele au intrat într-un timp leșinat și
tu nu te mai hotărăști să mă suni și să-mi spui
că amâni întâlnirea noastră
după repausul negru.

Unde sunt ninsorile de cândva?
Să alergi prin ele,
micuță nebună și tandră,
răscolind zorii încercând să apună,
tulburând lumina amiezilor urcate spre ceruri.

Pendula îmi face acupunctură la creier.

renunțări

Aș renunța la lumina ochilor dacă
nu te-ar coperi zilnic cu diamantele lor.

Aș renunța lesne la mâini dacă

trupul tău cu piele cântătoare
 n-ar fi mereu în căutarea lor, tremurat.
 Trupul tău învelit cu descântece,
 trupul pe care
 zorii și-amurgul înfloresc
 cum înfloresc nuferii.

La auz sunt gata să renunț,
 fără glasu-ți fremătând de rugăciuni
 rourate
 și încărcat de Dumnezeu.

în așteptarea ninsorilor

Se apropie ninsorile.
 Pantofii lor de marmură zburătoare
 îmi bat de pe-acum în timpane.
 Sunt irascibil.

Aș putea, într-un acces de
 albă nebunie,
 când toată ființa-mi se zbate să intre
 în iarnă,
 să te vreau îngropată în mine
 întreagă –
 cu respirația ta de tămâie,
 cu pieptu-ți îngânând romanțe iodate,
 cu picioarele frânte-nspre mine
 și desigur, desigur,
 cu toate supele tale cu pătrunjel.

Așa mi se-ntâmplă când inima-mi
 stă dezgolită ca o gutuie răscoaptă
 în așteptarea ninsorilor.

așteptări de octombrie

De mult nu ți-am scris numele
 pe gândul frunzei, gălbui.
 Pe vântul intrat în doliu de toamnă,
 în orașul acesta gripat
 unde blidul cel mai curat
 e bun de hrănit câini râioși.

Aștept să treacă
 acest sfârșit de octombrie,
 ca să-ți regăsesc trupul
 încărcat de ninsori.

Iar până atunci,

mă hrănesc cu aerul gri
 prin care-a trecut alaltăieri seara
 umbra ta spre alte comori...

numărătoarea păcatelor

Când am să mor de însingurare,
 ai să urci la ceruri și tu, poate...
 Să nu uiți numai:
 să iei în scoicile ochilor tăi
 aripa de cer de deasupra casei noastre,
 măgelele zorilor, când,
 îmbrățișați în balcon,
 ne sorbeam cele din urmă ape-ale sufletului.

Când am să mor ultima oară de însingurare,
 să te înalți și tu, căzând, odată cu mine,
 pentru că
 numărătoarea celor mai frumoase păcate
 ale mele
 se va începe și
 se va termina odată cu tine.

crin risipit

Se scutură visul meu de crin alb.
 Zile pleșuve îmi sorb orice efort.

Și tu, femeie, ești unica
 în lumea asta roșie de-apatie
 care mă mai cauți!

Cu fiecă zi,
 lipsesc tot mai des din aerul ce-l respiri,
 din culorile frânte ale ochilor tăi.
 Alunec din credința vorbelor tale
 cu fiecă zi –
 și tu mă mai cauți!
 Mâinile tale, ca petalele mărului,
 împietresc mici peste visul meu
 tot mai mic
 de crin risipindu-se...

cu și fără tine

1.
în zori,
 aerul din casă nu avea parfumul
 trupului tău de mentă albă.
 Mi-am dat seama atunci câtă transparență

mă trece, metalică,
fără tine.

2.

la prânz,
când pasul tău murmurător de vrajă
înfiora alte praguri,
amiaza s-a lăsat, vineție,
acoperindu-mă.
Și bătea dinspre miriști vânt
de spânzurat.

3.

în amurg,
veneau tăceri somnoroase,
de-mi mulgeau creierul.
Printre meri, în grădină,
unde pasul tău semănase,
alb,
cântări de dor, limpezi,
se coceau spinii, fumegau florile...

4.

noaptea,
dar noaptea veneai negreșit.
Îți treceai mâinile de prunc ostenit
peste ochiu-mi deschis în adâncuri fierbinți,
peste pieptu-mi strivit de căință
și-nduioșată de-atâta-ascultare,
pluteai cu mine la braț peste valuri de-oglinzi,
peste câmpuri de maci sunători.
Te opreai lângă puțuri,
culcându-mă
pe pietre moi, colorate.

Eram,
întru totul eram copilul tău răsfățat
dintr-o noapte și mai răsfățată
ce nu putea fi mințită nicicând
și de nimeni.

sătul de mine

Ce sățioasă și-ncărcată de senzații bizare
e noaptea asta, femeie, tu, care,
se prea poate,
la ora asta frântă înspre miezu-i,
dormi înecată în vise.

E martie,
dar după geamuri turbă un vânt
de noiembrie.

Creierul și-a încheiat programul.
Gândurile-mi plutesc carne,
scuturate de rod,
prin spații unde vidul plodește
păianjeni uscați.

De sătul de mine ce sunt,
m-am pus într-un cuier, lângă ușă,
cu haine vechi coperindu-mă.

Mai spre toamnă, iubito,
ai să mă descoperi, poate, acolo
mâncat de molii de-atâta tristețe...

hai, mai șoptește-mi

La capătul răbdării mele
pândesc ochii căscați, gălbejiți
ai suferinței.

Mă surp în mine, cu cruzime mă surp.
Și mângâierile tale, unico, mă dor,
nedumerindu-mă,
ca pe zarzări – zăpada dulce a florii
renăscând în octombrie.

Hai, mai șoptește-mi
cu gura ta de mărgean ispititor
că nu poți trăi fără mine:
cerul, ah! mi te-ar strivi,
aerul te-ar năbuși,
verdele te-ar veștezi,
toamnele te-ar înflori
etc., etc. și tot așa,
până când vorbele tale,
legănându-mă,
vor face din pustiul din mine
o oază cântătoare.

Să-l pot invita pe Dumnezeu
să-și petreacă acolo
duminicile.

boabă respirând

Ajută-mi să-mi mănânc disperarea,
femeie, tu,
încărcată de mine până-n unghiile
de porțelan.

Voi fi atunci,
trestio cu surâs de lămâie,

iedul tău împăcat cu lumina și umbra,
iedul tău spăsit și cuminte,
ca o boabă, respirând, de ceară,
uitată de Dumnezeu pe-o pajiște verde
a Raiului.

ascunzătoare

Te-am ascuns la loc de nădejde –
sub inimă.
Stai cuminte și plivește-mi urâtul,
mâhnirea,
regretele vechi, împietrite.

Trudește, femeie-a târziului,
cu gura de coral dulce,
plivește-mi sufletul, grijește-mi-l –
să-l am încărcat iarăși de lumina ta
curățitoare și plânsă.

atât

La acest început de iunie, melancolic,
aștept să mă suni iarăși și să-mi spui
că mai visezi:
să ai o casă cu tihnă leneșă în toate odăile,
cu pui de soare, blânzi, în ferestre.

O, Doamne! ai exclamat cândva, legănată
pe respirația mea:
și cu pereți adormind, seară de seară,
în lumina icoanelor.

Și-n casa ceea să mă ai doar pe mine
și-o pisică albă cu mieunat de miere.
Atât.

ca o cugetare timidă

Am să te pierd în lumina amiezii.
Așa cum ești, mică,
ai să te desfaci în dulceața luminii
și-are să-ți rămână doar aroma zburătoare
a trupului.

Ca o cugetare timidă te-apropii de mine
și teamă mi-e
să nu-ți frâng mâinile în săruturi...

râvnind descântecul

Agonic mi-e versul. Și tu, femeie,
normal ar fi să-l descânți în răstimpuri:
să mi-l surâzi ușor, ușor
pe petalele buzelor;
să-l legeni în șoapte,
noapte de noapte,
copilărindu-l;
să mi-l mai porți,
cât poți,
prin apele ochiului,
sub vraja ghiocului,
colorându-l.

Într-un cuvânt, să reverși
peste agonia lui devoratoare
farmecul împăcatului tău suflet
cu dumnezeirea...

înec

Sunt prizonierul lacom
al mângâierilor tale
lacom.

Și-am să mă înece, odată și-odată,
în ele
ca într-o apă de smaralde-n care bate –
într-un refren ars de iubire –
inima ta.

poemele matinale

Acest poem matinal ți-l scriu
pe geana zorilor.

Cu metafora lui rourată,
să-ți speli obrazul de crin,
dimineața.
Cu semnele lui de-ntrebare,
să-ți potolești mirările.
Cu cele de exclamare,
să-ți trezești patima adormită.
La punctele de suspensie,
să fii îngândurată, rogu-te.
Lipește-ți tâmpla de ele și-ncearcă să-nțelegi:
ce gânduri muncite creierul mi-au fript,
sufletul mi-au rupt...

Poemele matinale
sunt cele mai deschise spre tine.

Îți poți clăti, cu lacrima lor, sânii,
sâmbăta spre duminică.
În serile lungi, de ne-somn,
îți poți îndulci cu ele
cafelele.

Așa sunt poemele mele
scrise pe geana înflorată, de mărgan,
a dimineții.
Învește-ți cu ele sufletul.
Dacă mai sunt în el,
să nu pot evada nicidecum!

urme

Respir aerul
parfumat de rozele alveolelor tale –
după ce-ai plecat, am grijă
să nu deschid oberlihtul.

Lumina ochilor
ți-a rămas să tremure dulce
pe cele câteva pagini deschise de carte.

Cana din care-ai băut cafeaua
gravează aerul trist
cu amprentele petalelor de trandafir
ale gurii tale
ce mă fac mereu nebun de legat.

Sânii tăi, două ispite cu undiri ale crinului,
au rămas proiectați în oglindă,
adormind-o-n rotunzimi albe.

Ah, și picioarele, și picioarele –
pe unde-mi poartă-acum ele,
misterioasele,
seducătoarele,
sărutul?

exclamație pentru târziul salvator

E inutil să mai fac ceva –
mi-ai pătruns, risipindu-te-n flăcări,
prin toate celulele trunchiului meu tulburat.

Rămâi de-acum acolo.
Cât mai aproape de creierul meu injectat
cu ne-somn,
spăimântat de nădejdi spulberate.

Unde-ai fost tu până acum,

femeie a târziului salvator?!

Înmormântată-n vers

Continui să te înmormântez în vers,
femeie cu surâs de floare-ngândurată.

Capul, cu fruntea-ți enigmatică,
l-am încadrat într-o strofă-nflorată în roz.
Gâtul a încăput într-un distih cu epitete
albe și moi.

Umerii și mâinile se simt comod
în câteva rânduri scurte, rotunde,
ce sfârșesc în zece lumânări
mângâietoare și reci.

În câteva metafore unduioase,
cu sclipiri sferice de mătase,
ți se odihnesc sânii, pânțele și coapsele.

Mai dificil e cu toate comparațiile –
niciuna nu se încumetă
să găzduiască picioarele tale sfioase.
Cu cele două litote, de-asemeni –
tălpile tale minuscule le-au făcut să crape
pe la margini...

Dar în ce verbe, ah! ar mai fi să încapă
și surâsul tău de lumină palidă și plânsă?

poem ratat

Mâine îți sărbătorești ziua,
iar azi am murit de dor pentru tine.

Ce păcat! Ce păcat!
În zori, ți-aș fi izgonit, suflându-ți în gene,
ultima horboțică a visului.

Primul tău surâs matinal ar fi fost
titlul acestui poem.

Răspunsurile somnoroase
la mângâierile mele grăbite
mi-erau oximoroane proaspete.

Mai apoi,
săruturile noastre-metafore
s-ar fi aranjat în rânduri cochete
și poemul ar fi avut toate șansele să încapă
în acest volum

pe o pagină, de dragoste, cântătoare.

albul filelor

Am strictul necesar să fiu dus
 în mica-ascunzătoare publică
 a tăcerilor netulburate:
 un costum negru cu pantaloni hazlii,
 o cămașă albă, foșnitoare-n răcori,
 pantofi galbeni și mai multe cravate;
 patru sertare cu regrete scrise și neterminate:
 unul, cu remușcări mari,
 două, cu remușcări mici, neînsemnate;
 un album cu fețe anonime, altul –
 cu obraji ce îndeamnă la bocet. Și printre ele,
 printre ele,
 și câteva poze-ale tale cu surâsuri
 deloc pentru mine.

Te pricepi tu:
 speli vesela de lacrimile lumânărilor,
 deschizi albumul și lași mărgăritarele tulburi
 ale ochilor
 să-ți curgă pe albul filelor.

Atât a rămas comun între noi
 de la nașterea misterului
 ce ne ține-n golul departelui crud ...

nedreptate

Ca să vezi,
 ce nedreptate-mi ține sufletul în mărcini!
 Nicio femeie din câte mi-au luminat
 sângele
 n-a rămas acolo!

De semănat mi l-au semănat
 cu semințe dintr-ales, zburătoare,
 dar răbdare n-au avut –
 ah, grăbitele!
 afurisitele! –
 să aștepte să-i crească spicul vrăjit,
 să ajungă în pârgul candorii
 și să-i secere rodul curat și durut.

O, grăbite semănătoare ale sângelui meu,
 de-ar veni dintre voi măcar una acum
 să-mi secere moartea!

să mor întârziindu-mă

N-o mai văd în suflet de-un veac
pe femeia care m-a întârziat multă vreme
să mor.

A rămas aruncată-n cearșafuri
într-o dimineață cu geamuri tulburate,
pe când plecam încovoiat și rupt
de resentimente.

Vuia a prăpăd vânturile
din ceruri spre infern și invers.
Orizonturile se cățarau pe dealuri pleșuve,
și ea,
și ea
rămase-aruncată-n cearșafuri scrobite,
să mor întârziindu-mă pân' acum...

refuz

De la marginea unde apune visul meu
până la marginea unde se înfiripă visul tău,
se întoarce din drum, topindu-se,
lumina cerului,
moare în păsări cântecul,
încremenesc, nedeschiși, mugurii
mărului,
ies, îmbătrânite, ierbile.

Pândit de-acest vid înecăcios, lugubru,
ah, pruncul nostru, pruncul nostru
refuză a se naște...

ticăloasă mică

Hai, ieși din mine. Părăsește-mă!
Evadează din amurgul rarefiat al ochiului,
din firele tâmplei, în care
mâna ta a împietrit,
ruginie,
și lasă-mă să plutesc singur
pe apele tulburi-ale acestui oraș,
murind leneș
în casele lui pătrate și reci.
Ieși din mâinile-mi stinghere,
din picioarele mele hazlii.

Ah, cerul!
De ce mi-l tot oprești să cadă peste mine,
ticăloasă dulce și mică?!

roabă deplină

Pentru că și mișcarea degetului tău mic
face coardele-mi să îngâne cântece fierbinți,
m-am declarat stăpân peste văzduhul
ce-l respiri,
lumina ce-ți dumnezeiește ochiul,
peste sunetele ce-ți înfloresc auzul.

Precum vezi,
nicio fărâcă din tine
nu naște și nu pierde în afara
imperiului meu.

Ești roaba lui deplină.

refugiu

Caut refugiu în tine.
Mereu caut refugiu în tinerețea ta.

Știind asta,
ar trebui, firește, mai puțin grăbită să fii.
Cuibărindu-mă-n neodihna creierului tău,
de ce-ai călători cu gândul
prin spații albastre?
Lasă-l să pască aici:
în preajma mâhnirii amurgului meu
ca pelinul,
pe urmele alunecării mele-n neființă.

Oprește-te, cuminte.
Orele cad peste noi,
atât de neiertător spărgându-se...

sânge-ntroienit

Nu mai pot încondeia versul pentru tine
cu inocența de altădată a florii de măr.

Mi-au întroienit sângele anii
ce-mi ajutau să curtez pentru tine
metafore tinere.

Și nu mai știu, nu mai știu
în ce parte a lumii zâmbetul tău
divinizează acum aerul, clătinarea arborilor...

antirondel sfârșitului de martie

Iubește-mă, de poți, în martie.

Mai târziu, are cine mă iubi:
mugurii zarzărului, bunăoară, apoi
floarea lui;
colțul ierbii, apoi roua ei tremurată.

Mistuitoare ca iubirea ta nu e,
dar mai vin să-mi ducă dorul apoi
și rândunelele, berzele,
să-mi cânte de patima lui greierul.

Iubește-mă, de poți, la acest sfârșit
de martie.

E anotimpul zăpezilor sățioase, călătoare.
E timpul când iarna nu te mai vrea defel,
iar primăvara te dorește prea puțin serios.

Dar eu, femeie, mă știi:
n-am putut niciodată să mă simt întreg
între iarnă și primăvară.
E ca și cum mi-aș dori o altă iubire
înainte de-a o pierde pe-a ta.

Iubește-mă, dacă poți, în martie.

antirondel căinței

Nu cred c-am făcut bine spunându-ți
că urât de tot îmi va fi fără tine în ceruri.

Așa-mi închipuiam eu:
nimerit acolo fără crinii sânilor tăi,
florile-și vor închide petalele,
păsările vor adormi în propriul cântec etc., etc.
Ce Paradis va mai fi și acela?

Atunci, firește, voi fi nevoit
să fac drum întors în iadul Pământului.
Să te caut la adresa veche,
tu aflându-te la una mai nouă.
Să colind străzile singur pe unde
ne-am scris atât de legați urmele...

Nu cred c-am făcut bine spunându-ți.
Nu pot. Și nici ție nu-ți vine să mori
numai pentru un moft ca acesta.

candoare

Am încercat să-ți scriu numele
pe nisip mișcător.

Fugeau buchiile scânteietoare, speriate
spre-așteptări, spre îndurerate regrete.
Atunci începui să-ți gravez numele,
cu mirarea-mi,
pe respirația valurilor.
La vederea acestei priveliști stranii,
îndărătnice,
coborâra eleganți pescărușii,
ciupiră câte-o fărâmă, flămânzi,
din trupul de zăpadă bronzată a numelui tău
și duși au fost spre ceruri.

Ca să-i mărturisească lui Dumnezeu
că s-au îmbolnăvit de candoare.

întrebări pe nisip

Întomnat mi-e sufletul de lipsa ta,
aici, pe litoralul dement.
Mi-e bolnavă, de imensitatea mării,
imaginația.

Cum te simți tu acolo plutind
pe respirația-argintie-a Carpaților?
De câte ori pe zi gura-ți se usucă
după mirajul de fluture albastru
al sărutului meu?

ne urâm frumos

Frumos ne-am iubit, dar și mai frumos
ne urâm.

Poemul ar trebui aici să se-ncheie.
Despre ură poeții cu tăcerea foii vorbească.
În disperări arși.
Are cine despre ură să scrie:
florile în glastră pierind;
ploile, pe geamul singuratic,
în târziul toamnelor îngropat;
ninsorile,
lumânărind frunțile-n sunetul gândurilor,
tremurat...

Dar noi, adevărat e,
ne urâm atât de frumos,

că nici florile, nici ploile, nici ninsorile
nu doresc și nici nu pot scrie despre asta nimic.

deschidere fumegândă

Chipul tău îmi fumegă-n priviri.

De la o vreme,
nu te mai deschizi limpede în lumina ochilor.
Ceva se întâmplă cu trupul tău
ce-mi adăpa așa de tremurat simțurile.

Îngerii sânilor tăi clipocesc trist.
Bănuiala pântecelui tău se vrea pânțece.
Unduirile albe, șerpești ale coapselor tale
dispar în presupuneri.
De rândunea, sprinteneala pasului tău
de-acum lenevește.

O, această deschidere fumegândă
a corpului tău către mine
mă adâncește-n neliniști de gol înfricoșat!...

sfaturi pentru femeie

La geamul tău, femeie, înfloresc ninsorile...
Și tu te-ntristezi,
că-nfloresc și-n părul tău – iii!
las-o naibii de tristețe, -nnourato,
că-mi iei și mie puterile!

Nu te ruina în afară, că bate lumea din palme.
Destul, prea destul că te ruinezi dinăuntru.
Dar nu șopti despre asta la nimeni...
În rochii de țigancă, colorate,
invidia te pândește, flămândă, pe toate cărările.

Și ce dacă? Ține-te frumoasă și mândră!
Așa cum te știu ochii mei, de când s-au fript
de albul frăgezit al corpului tău neted, de floare.

De altceva să nu-ți pese!
Nu ți-e destul că pășesc pe urmele tale
și, ca un câine școlit, îți adulmec parfumurile
făcând din ele-n poeme esențe de leac?

zi cuminte

A fost o zi cuminte, iubito.
În ziua asta ne-am urât ceva mai frumos.

Nu-mi vine nici mie să cred:

soarele ne-a ars mai puțin ironic
perdeaua la geam;
florile din glastră continuară să piară,
dar mai timid, mai îngândurate;
prânzul l-am luat împreună și, din greșeală,
dintr-o felie de pâine mușcarăm amândoi;
la cină, mâinile noastre se-ntâlniră, palide,
turnându-ne ceaiul.

A fost o zi relativ fericită.
Umbrele nopții ne înghițiră, pașnice,
cu ochii rătăciți prin unghere.
Și adormirăm cuminți.

Cum fusese și ziua, cuminte.

despre robii

De-aș putea
să fiu robii ierbii, florii,
aerului parfumat, păsării lui dragi,
robii gândului bun...

Cum, în târziul toamnei, femeie, tu,
sunt robii cuvântului, cuvântului ales
pentru tine.

să mă crezi, să te cred

Vreau să-nlăcrimez senin și frumos
o zi, o unică zi,
când ai putea să mă crezi
ce simt pentru tine.

Și după aceea, dacă m-ai crede,
vreau să-nlăcrimezi și tu
o clipă măcar,
ca să pot crede și eu în legenda
ce spui că e dragoste.

a nedumerire

Da...
Nu-i simplu defel "să te rezemi de o umbră",
cum zicea gura,
plină acum de țărână stelară,
ce mai scoate din când în când pe baricade,
măi domnilor,
generații de visători și de sceptici.

Încerci, măi femeie, și tu
 să te rezemi de umbra-mi căruntă și tristă
 când în disperare te năruie.
 Ah, de ce nu-ți cauți
 alte puncte de sprijin mai puțin clătinate?

Dar fă-o. Și chiar să nu-ți pese. Atâta doar,
 atâta doar: urându-ne așa de frumos,
 atunci când te sprijini de umbra-mi, ca paiul
 fragilă,
 și iarba, și roua, și piatra
 ce ne-au cunoscut pașii tineri
 a mare nedumerire tresar...

melci păzitori

Melci visători au ieșit în cărări.
 Pășește timid, moale, femeie, tu, reverio,
 pentru că ei, cruzi la minte,
 nu se feresc de pasul tău de ieduță, ca și ei,
 visătoare.

Fii binevenită în imperiul meu
 cu trandafiri albi, vorbitori,
 cu rândunele-ndrăgostite,
 dansatoare pe sârmă!

Melcii pe care
 te rog să nu-i scoți din visare
 mă ajută să-mi păzesc imperiul
 de invazia pragmaticilor.

vreau să ningi

Vreau să ningi mult, mult peste mine.

Tu poți. Numai tu ești în stare
 să mă-ngropi în albul ninsorii dorului tău
 când omizile negre-ale acestei nevrednice lumi
 mă acopăr cu răni.

Vreau să ningi din belșug peste mine.
 Când sufletu-mi se-ngrașă de amărăciuni.
 Să intri-n golul meu imens, pustiitor,
 viscolind copios,
 apoi să mă privești, uimit întristându-te,
 c-ai fi putut să faci aseastă minune
 hăt-hăt mai devreme...

să taci vorbind

Îngeri palizi adorm

între foile acestui amurg dintre noi.

Nu tăcea,
că mă sperii.
Nu vorbi,
că mă sperii mai mult.

Taci, rogu-te, vorbind.
Să audă și îngerii.

citește-mi poemele

Citește-mi poemele despre morțile mele.
Nu-ți va fi greu s-o faci.
Zidul dintre metafore e transparent,
lumina emoției curge nestingherit
printre ele
și eu, cum îți plăcea ție să fac
de când începusei să împarți cu mine
amurgurile,
respir prin porii lor suferinzi.

Citește-mi, citește-mi, femeie, poemele
despre morțile mele.

Îmi viscolesc simțurile
auzindu-ți glasul poticnindu-se
printre verbele ce-ți leagă numele
spre veșnicii trimițându-l...

în rănile așteptărilor

În rănile unor zile tăcute, umezi și lungi
zac așteptându-te.
Să pătrunzi în mine mai caldă,
mai luminată de vaporii tandreței.

Lasă naibii orgoliul de prințesă muscală!
Scurge-te-n mine cât mai mică
și neajutorată.

E poate ultima șansă să înflorești
și mai mult
în carnea și osu-mi vlăguit.

De data asta, în rănile așteptărilor –
tăcute, umezi și lungi.

ca și crizantemele

Pe semne, ultimele zile crizantemele
își ard sufletele-n petale.

Argintul lor pal se consumă-n târziu
dureros.

Pe semne, ultimele zile, femeie, când
în presupuneri îmi ard și eu sufletul:
mai pășești cu mine
prin târziu, frânt de regrete, al toamnelor
ori te lași dusă spre alte- anotimpuri
cu ceruri deschise,
cu orizonturi mai limpezi?

Dar ia aminte: pe semne,
și noi ne ardem sufletele
în aceste, ultimele, crizanteme...

clipe

Adoarme târziu în blide nespălate.
Ochii mei, ca praful uscați,
au înțepenit în geam așteptându-te.
Bătăile pendulei se suprapun obraznice
peste bătăile inimii.

În aceste clipe golite de-orice daruri,
simt că,
în sfârșit,
te voi putea urî
cât mai frumos cu putință...

alunecări în toamnă

Întunericul de Zburător al părului tău
de cândva
piere sub invazia argintului.
Ah, cum te mai înghit toamnele târzii!

Când, băloase, în geamuri îți bat,
să mă pască pe mine trimite-le –
o, toamne târzii, vacile mele dragi!
Numai cu laptele vostru tulburat și trist
îmi hrănesc de ani nenumărați sângele inimii!

Întunericul de Zburător al părului tău
de cândva
își resfiră pe pernă argintul.

Ah, cum te absorb toamnele! Și cu ele,
cum aluneci și tu
în târziu la carnea și creierului meu!

femeia din vis

Zâmbetu-ți șiret aburește pe fila de carte.
 Ai descoperit ceva hazliu
 în metaforele mele suferinde, triste?
 Mi-ar părea bine.
 Știi că mă doare văzându-te pălind straniu
 în timp ce-n ochiul ferestrei
 fumează-nserarea.

Nu ți-am spus până acum:
 nu toate poemele mele respiră
 chipul tău numai.
 Mai poposește rareori printre cuvinte,
 discret,
 și-o femeie din vis care
 refuză mereu să mă urască-așa frumos
 cum numai tu poți s-o faci...

așchii de testament

1. După ce-mi voi da sufletul,
 frânt de galbenul sfârșitului,
 rece,
 nu-mi umezească nimeni
 buzele arse.

Mă așteaptă s-o facă dincolo
 mama.

- II. Când se va culca
 pe inima mea,
 rânjind, moartea,
 nu te sfii –
 plânge-mă, femeie, tu,
 crizantemă obosită și tristă,
 plânge-mă!

Cu toate lacrimile
 ce nu ți-au fript obrazul
 când îți frângeam inima...

vreau să te ajut

Urmându-mi exemplul, și tu, femeie,
 mă urăști din ce în ce mai frumos.

La urma urmei,
 de-acum ce-am mai avea de-mpărțit?
 Singurătatea-am sorbit-o în doze egale –
 huzurește în noi, blestemata,

de-atâta răbdare din partea-ne.

Cu tristețea a fost aceeași paritate onestă:
fiecare din noi și-a luat
cât i-a trebuit să-și întorneze sufletul.

A fost, ce-i drept, mai complicat
cu remușcările.
Nevinovată-n fața Lui crezându-te,
m-ai lăsat pe mine să le car în spate
ca asinul.
Nu dorești să smulgi și tu vreo una
din sarcina-mi grea, puturoasă?

Pentru că
vreau să te-ajut să mă urăști
cât mai frumos posibil.

zădărnicierea echilibrului

Era între noi un echilibru ce-i plăcea și Lui:
eu, cu visurile-mi, curgeam în tine
din stele,
tu, din țărână, curgeai în mine
cu firul de iarbă și frica de El.

Nimic nu prevedea deznodământ trist.
Până când visurile-mi nu-ncepură
să-ncolțească și-n privirile tale
sfredelitoare, albastre.

Visurile-mi, blestematele,
izgoniră îngerii milostivi din privirea-ți,
de-ai contenit în mine să curgi
cu firul de iarbă.

Acum, echilibrul fiind zdruncinat,
infinutul nu te mai sperie.
Da, dar de ce tot mai des lipsesc eu
în imensitatea lui,
evadato?!

la început și după

La-nceput părea foarte simplu –
te-ai apropiat deschisă și tandră,
spunându-mi:
“Sunt toată-nflorită de tine”.

Cu anii,
lucrurile porniră a fi mai cețoase:
începuse să-ți placă în toamnă

cum tremurul frunzei piere-n cădere.

Negreșit, asta-mi place,
 îți zisei într-un “amurg violet”,
 când descoperiseși
 în părul tău blând sare albă,
 potrivnică.

Haide, cândva înflorito de mine,
 să-ți contemplez deziluziile cât încă
 au descântece proaspete.

cavoul tristeților

I.

Ți-amintești?
 Chiar la prima-ntâlnire a noastră,
 legănându-te zglobie în ochiu-mi,
 zărisei în el, scaldat în zăpada luminii,
 un bob de mâhnire.

„Ce ai? mă-ntrebesei,
 dându-te la marginea ochiului.
 Ce ai, de ești trist? Ești așa totdeauna?”

Și-atunci te-am rugat să revii
 iarăși în miezul ochiului.
 Să-mi acoperi mâhnirea cu umbra ta dulce.

II.

Mai lunecară ani în gura uscată a timpului.
 Și-ntr-o zi, pe geana amurgului,
 zărisei bobul acela clătînându-se umed
 în ochiul copilului nostru.

Zisei:

„Nu credeam că blestemul sângelui tău
 va ajunge până aici”.
 Și te aplecași revoltată
 să-i săruți copilului ochiul.

III.

Ah, și-alunecară ani și mai mulți
 prin buzele groase-ale timpului.
 Și-ntr-o seară,
 când printre dinții galbeni ai toamnei
 cernea după geamuri o ploaie gripată,
 și-n ochiul celuilalt copil apăru
 bobul acela neclintit de tristețe.

Revoltată-atunci umed:

„Ne pedepsește Dumnezeu oare?
 Trebuie să facem ceva,

că mai mult nu se poate!”

IV.

Prin gura timpului trecură stâncoși,
ani și mai tari, sfidători.

Sângele-mi se-ndepărtase de sângele tău
într-atât,
că anotimpurile se-ngrămădiră
și-ncăpură toate-ntr-o toamnă.
Arborii înverzeau, florile înfloreau toamna
și tot atunci își iroseau rodul.
Nu era nimic de făcut.
Misterele se-mprăștiară și ele.
Dorul, cât a fost, urcă în rugăciuni.
Chiar nu rămase nimic ce-ar putea
să anunțe un început de ceva.

Și atunci,
într-o dimineață din cele patru-anotimpuri
adunate-ntr-o singură toamnă,
ochiul tău vigilent
prinse și-n ochiul nepoatei
bobul acel de mâhnire-ncercând
să se-ascundă.
„Stai așa!” îi zisei tu bobului.
Și cu gura-ți fierbinte-l sorbiși în adânc,
de se luminează cerul.
Și-atunci cele trei anotimpuri lăsară toamna
să se-ntoarcă în destinul ei.

V.

Acum,
ce mai ai a căuta în cavoul tristeților mele?
Te-a chemat cineva?... Vezi?
Ai venit tu așa,
singură,
călucând pe galbenul tremurat al frunzelor –
suntem în miezul lui octombrie, ce vrei? –
ți-ai făcut o cruce umedă cu lacrima ochiului
de-acum veșted
și-ai intrat în cavoul tristeților mele.

Tăcem amândoi înghițind
aer stătut și bătrân.
Eu tac,
pentru că stau umflat, înecat
în tristețe,
dar de ce ar trebui tu să taci
ca o Precistă cu-obrazul de lumânare
topită?
Ți-e bine așa?

Ei, dar tristețea cavoului meu,
 preadestulă fiindu-mi,
 ar putea să nu ne-ajungă totuși l-amândoi.

Ca să ne frângă înc-o viață-nainte...

veni-va o zi

Ieși pe treapta se sus a sufletului meu.
 Mai la lumină. Unde văzduhul înflorește
 în rouă.
 Șezi. Odihnește-te. N-ai obosit de-atâta iubire
 ce zici că mi-o porți?
 Nu numai ura. Și dragostea obosește.

Veni-va o zi, o clipă, când ale ei petale,
 trecute prin mierea tandreței,
 scutura-se-vor pe sufletul tău,
 moleșindu-l.

Fii pregătită. Fă cum îți spun:
 ieși pe ultima treaptă, de sus,
 și contemplează asfințitul soarelui.
 Nimic mai trist și nimic mai cuminte
 să urmărești cum se călătorește lumina
 odată cu dragostea ta...

cina de pe urmă

Am să mor lângă respirația ta de tămâie.
 Îngeri cu aripi de spumă lucie
 planeze deasupra noastră,
 ușori,
 iar tu să-mi dai din gura ta
 arsă
 lingurițe cu miez suferind de pâine.

Dureze ritualul cât mai mult cu puțință.
 Fumul tremuratelor lumânări
 depună-mi-se pe ochi straturi-straturi,
 iar tu
 continua-vei să-mi oferi, fărâcă cu fărâcă,
 din dragostea ta neconsumată.

Cina noastră de iubire va fi.
 Cea de pe urmă.
 Și va face ultimul înconjur al lumii...

aștept să mori

Aștept să mori, scumpo.
Aștept să mori cât mai frumos cu putință
în sufletul meu.

Lumea asta în galben,
de mai multă vreme, lumea asta îndoliată
în galben
vrea să renunțe la mine cât mai curând.
Dar pentru asta,
vreau să mori și în carnea-mi, și-n osu-mi,
să dispară din ele parfumul mângâierilor tale,
văpaia săruturilor tale
lacom.

Aștept să mori, scumpo.
În oglinzile fripte de dor ale ochilor,
în auzul bolnav de descântecele tale
de dragoste.

Și când n-are să rămână în mine
nimic de al tău viu,
cu-adevărat am să simt
cât de absurdă a fost prezența mea
în acest Univers.

din dragoste

Din dragoste-am să mor, din dragoste.
Și nicidecum de răul unei pacoste.

Din dragoste pentru sângele din artera mea.
O altă dragoste ca asta mai grea nu pot avea.

Din dragoste pentru iarba foamei, fără lapte,
Că mi-a hrănit pruncia în patruzeci și șapte.

Din dragoste de stea din cerul, necuprinsul,
Ce mi-a născut și ocrotit, alb, visul.

Din dragoste pentru greier, pentru că
Mi-a fost drag să-l știu cântecu-mi
de duminică.

Din dragoste pentru ochiul de veghe-al lui Iisus,
Că lacrimile mi-a luminat când am plâns.

Din dragoste-am să mor. Pentru pasăre,
Că m-a curtat cu zboru-i când stinse
mi-erau șansele.

Din dragoste-am să mor. Pentru femeia ce
Mi-a primăverit sufletul cu descântece.

Din dragoste pentru dor, ah, pentru dor,
Că din flacăra lui nu pot ieși, să mor.

Și-am să mai mor din ura-mi cea fără măsură:
E ura mea cea unică – ura-mi pentru ură!